

מתוך ספר לקוטי הלכות

לא, מב לולי אלקי אבי

הצדיק הגדול האמת מוסר נפשו ביגיעות קשות וטרחות ותחבולות נפלאות הרבה מאד, והכל רק בשביל להוציא בניו ותלמידיו מבית לבן הארמי, היינו מבחינת המדמה שאינו מברר, ולהעלותם אל השכל דקדשה. אך אף על פי כן המלחמה גדולה וקדושה מאד מאד, ולכן רודף אחריהם ומבקש לעקר את הכל חס ושלום, כמו שנאמר ארמי אויב אבי.

ועקר רדיפת לבן גם כן הוא רק בשביל הצאן והבנים שהם התלמידים הנ"ל, כי בעיקב בעצמו אין לו שום אחיזה כלל, כי הוא קדוש וטהור ונקי ורצח לגמרי. ואלה הצאן והבנים אף על פי שהם לא נצחו עדין המלחמה כראוי, עד שעדין יש כח ללבן בחינת כח המדמה והיצר הרע לרדף אחריהם להשיגם, אף על פי כן השם יתברך חומל ומרחם על היגיעות והטרחות והמסירת נפש של הצדיק האמת, שמסר נפשו מאד בשביל כל אחד ואחד.

ועל כן השם יתברך בעצמו לוחם עם לבן ומגרשו ממצאן יעקב, בחינת את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויוכח אמש. וזה שאמר לו, כי מששת את כל כלי מה מצאת מפל כלי ביתך, כי אין בי שום אחיזה ונגיעה ממך. הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה, כי יגעתי וטרחתי הרבה בעבודת ה' בתורה ותפלה והתבודדות, בתוך שדות ויערים בתוך חורב וחמימות גדול, וכן בעת הקר והקרח בלילה, והכל בשביל השם יתברך בשביל לקרב אליו נפשות ישראל.

על כן אף על פי שהנפשות המתקרבים עדין לא נצחו המלחמה כראוי, אף על פי כן אין לה כח לעשות להם מאומה כי זכותי וזכות אבותי הצדיקים יגן עליהם להצילם ממך, בחינת לולי אלקי אבי וכו'. את עניי ואת יגיע כפי וכו'. כי השם יתברך בעצמו יעמד בעזרי עד שאגמר עמהם מה שהתחלתי לקרבם כלם להשם יתברך, עד שיצמח מהם התגלות האמת לכל באי עולם. בחינת אמת מארץ תצמח מאותן שמנחים עד הארץ, מהם דיקא יצמח האמת לכל באי עולם, כי שפת אמת תפון לעד וקושטא קאי [והאמת קים] (הלכות מתנה, הלכה ד' - אות י"ד לפי אוצר היראה - צדיק, אות רל"ג):

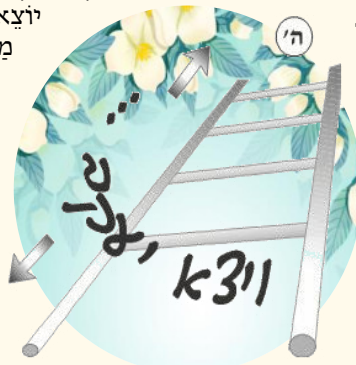
כשת רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

לא, מב ער הגל הזה

הינו כי יעקב, שהוא בחינת קדשת כלל ישראל צריך לעשות "גל" ומצבה שיהיו מחצות מפסיקות במחו בפני המחשבות רעות והרהורים הבאים מהסטרא אחרא מבחינת לבן הארמי, שפא ברמאות גדול ובתחבולות הרבה לתפסו במצודתם חס ושלום, והעקר בענין המחשבות שבמח שהם מתנבלים על האדם בכמה וכמה גנבות ורמאות וערמימיות עד שפתאם יוצא מחו חוץ לשיטה וחושב מחשבות חוץ מה שחושב, רחמנא לצלן, כאשר יודע האדם בנפשו, בפרט מי שהוא בעל מחשבה, שהוא מדה רעה מאד מאד, כי הוא מהעשרים וארבעה דברים המעכבים את התשובה, כמובא בשלחן ערוך (ארח חיים במגן אברהם סימן תרג).

ובל אלו המחשבות רעות נקראים בחינת לבן הארמי שמלבן ברשע, כמו שכתוב במדרש שעל שם זה נקרא לבן. הינו שהוא מלבין הרשעות כל כך כאלו כבר נקבע בזה כאלו אין שום דרך להמלט משם חס ושלום, כאשר נדמה חס ושלום לבני הנעורים בפרט להבעלי מחשבות שאי אפשר להם לעמוד כנגד המחשבות רעות והרהורים רעים.

אבל באמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד, ובחוט השערה יכול להנצל בשב ואל תעשה מפל מיני מחשבות רעות והרהורים על-ידי שיטה דעתו למחשבה כשרה. וזה בחינת יעקב שהולך בערמה עם לבן הארמי, כי אחיו הוא ברמאות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגלה יג), הינו שבחינת יעקב, שהוא קדשת ישראל, בורח מלבן הארמי, דהינו ממחשבות רעות רק בשב ואל תעשה כלי שום מלחמה. (הלכות תפילין ו' - ל"ה):

סיפור השבוע

ימי התלאות, כט

... כשהגיעה מסירה זו לשר הפלך, תכף שלח אחד השרים לברסלב לעשות חקירה ודרישה (בשביל ששם בעיר הפלך, היו גסיכין אנשים מצד המתנגדים שהתאמצו שהתשובה על מסירה זו תהיה במהירות) וגם זאת עשו המתנגדים שהשר שנשלח לברסלב נתנו לו אכסניה אצל "שניאור" שהוא היה מלמד בלשון רוסית, והוא היה להם ליועץ עצות רעות וגם כותב.

כשבא השר לברסלב, החל לעשות החקירה והדרישה ונכנס לבית מוהרנ"ת ז"ל וחפש ולא מצא שום סימן מדפוס וכו', אמר לו מוהרנ"ת ז"ל שזה אמת שהיה אצלי דפוס, אבל זה זמן שאין אצלי שום דפוס. אבל המתנגדים מצאו עצה בזה והעמידו מהם ובהם שנים עשר עדי שקר בשבועת שקר לפני השר, שיש אצלו בית דפוס, והוא שעכשו בודאי שנתודע לו מביאת השר לברסלב ומאימת השר, הטמין אותה, ואי אפשר למצאה. ואצלם היה ממון רב, וכמה נגידים מהם נדבו ונדרו סכומים הגונים, ובפרט משה חניקעס שהיה עשיר גדול, ובכל פעם פתוח היה אוצרו לשחד ולחזק השקרים.

ובכן הצליחו בעדות שקר זו, עד שפעלו אצל השר שנשלח משר הפלך ונתן את מוהרנ"ת ז"ל במאסר בברסלב, ועוד הושיבו אותו בין הרוצחים והגולנים. ומנהג הרשעים האלו כשבא להם אורח, חוקרים על משקה כמו יין שרף, ובכן תבעו גם את מוהרנ"ת ז"ל, אבל לא היה לו אף פרוטה אחת, ובכן לקחו פמה חבלים וקלעו אותם ביחד ובוהו להכות אותו, כשגמרו הקליעה ואחד מהם לקח המקלצה בידו והרים אותה על מוהרנ"ת ז"ל להכותו בו, בעוד טרם שהורידו עליו, נתן מוהרנ"ת בקולו קול עז, עד שכלם נבהלו מפניו ... (המשך מעבר לדף)

יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קלי"ב ב' וסו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

וַיֵּשׁ ... וגם הגיע קול הצעקה לאזני שר בית-הסוהר שם בביתו, עד שמחר ויבנס לשמה, וישאל מה קול הצעקה הגדולה באזני, תכף נגש אליו מוהרנ"ת וספר לו המאורע שהמה מתנפלים עליו להרגו, ובכן מבקש הוא, שיוציאו מתוכם וישיב אותו באיזה חדר אחר. אבל לעת עתה לא מלא בקשתו זו, אבל צוה עליהם לכל יגעו בו לרעה, ולן שם כל אותו הלילה. (אחר-כך ספר מוהרנ"ת ז"ל, שבעת שהובילו אותו לתפיסה והגיע לשער, בא על זכרוננו איך שמלאכי חבלה מובילים אחד לגיהנם ומגיעים לפתחו של גיהנם, שרואה בזה הפתח יבנס לגיהנם, ומה רע וגמר היה לו עוד יותר באותה הלילה שגם לא היה ביכולתו להוציא מפיו דבור של קדשה, שכן הוא בבית מושב הרשעים הנ"ל שישב ביניהם, שם עומד גרף גדול של רעי שכלם מתרזים בו).

וַיֵּשׁ אַנ"ש התאמצו להוציאו מהתפיסה ולערב בעדו כחוק, וגם על דרך זה עמדו המתנגדים לשטן ופעלו אצל השר הנ"ל שלא יקבל שום ערבות, וזה נגד החוק בחפץ אַנ"ש לכתוב זאת לשר הפלך, וזה היה בודאי לאות לשר הפלך שגם השר ששלח הוא משחד כמו הפלציע.

וַיֵּשׁ אַבְל מתחלה שאלו את מוהרנ"ת ז"ל אם לעשות זאת, אבל הוא הזהיר והזהיר שלא יעשה כזאת, וחלילה יוסיפו בזה על הצרה, מאחר שכנהוג לא כל-כך מהר יגיע התשובה לברסלב, ובתוך כך יהיה תפוס כמה זמן מי יודע, ואף כשתגיע התשובה, וכי המתנגדים שממון להם רב יחרישו לזה, יעשו כל האפשרות ויחליחו להצדיק השר, וימנעו הלהבה שתתלקח ותתלהב אחר-כך עלינו חס ושלום בחרון אף השר. ובכן זהיר וזהיר לבלי לעשות כזאת, ואם בצרה גדולה אנחנו, העקר התפלה להשם יתברך. וגם אל השר בתחנונים לבקש מלפניו עלי, הדין חלוש כח וחוליה, יושב תפוס על חנם ולא דבר, וכן עשו.

וַיֵּשׁ והרב שמואל וגם בנו משה ווינבֶּרֶג ואשתו עמהם שהיו מלמדים בשפה רוסית והיו כל העוסקים והיועצים והכותבים בעת המחלקת, המה ספרו להשר את כל הענין שאין זה אלא מחלקת חסידים (אחד היה הר' לוי נגיד ומחזיק כמה פאסטן [משורות] וחשוב בעיני השרים, חפץ היה לדבר עם השר לטובת מוהרנ"ת ז"ל, אבל לא היה באפשרות מחמת שהשר התאכסן אצל שניאור הנ"ל) ... (המשך יבא בעור"ה)

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

וַיֵּשׁ ... גם באופן של 'דברה תורה' הנ"ל יש לצין לדברי 'לקוטי הלכות' (יורה דעה סימני בהמה וחייה טהורה ה), שמאריך בענין השקר והאמת, וכתב שם דבר נפלא, שאותו שמבקש את האמת לאמתו, אפלו חס ושלום נפל על ידי חפשו לאמונה לרבי שאינו אמת, הרי הוא מחמת אמתו לא יפסיד מזה אחר שאינו מקרב רק לצד האמת שבו, שכן יש בכל שקר שבעולם צד אמת, ובסוף - אם יאחו את עצמו בכל עת עם האמת - יכיר את השקר של אותו הרבי וינצל ממנו בלי שום חזק כנ"ל. וכתב שם שאל לו לפל בדעתו שהיה דבוק לשקרן, שאולי היה זה לו סבה מאת ה' לתועלת, שלפי מדרגתו של אז היה צריך לקבל דוקא מאותו השקרן מחלק האמת שלו כנ"ל עין שם.

וַיֵּשׁ לנו להגיד 'אשרינו' שיש לנו צדיק בזה, שנותן לנו שפלות בזה שנהיה מוכנים לקבל עלינו איזשהו מין תקון מתקוני והארותיו המתחדשים בכל עת, ולבלי לסגת אחור מחמת כל מיני הערמימיות למיניהם המצויים מאד בין רב ההמון - רצוני לומר הכשרים שבהם. וראה 'לקוטי הלכות' ערלה ה' שמבאר שם השפלות המצטרך לתנאי שבלתו אי אפשר להתקרב להצדיק האמת, הינו מחמת העקמימיות שיש על הצדיקים - שאם אין לאיש שפלות - שמכיר בגדל פחיתותו מה שנחוץ לו כל כך להתקרב להצדיק הזה, הרופא הגדול ביותר שמצטרך להחולה הגדול ביותר, איז בודאי ישאר עם כל קושיותיו, לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים, רקמנא לצלן.

וַיֵּשׁ ובאמת זה ברוך ומנסה לכל אלו שהתקרבו לרבנו באמת והתקרבו מהחוץ, שגם עליהם עבר כל זה, הינו שבא בדעתם כל מיני העקמימיות מבית ומבחוץ, שלולי שבקשו וחפשו האמת והכירו בפחיתותם והנחיצות להתקרב את עצמם להצדיק הגדול האמתי - היו נסוגים אחור ולא נתקרבו מעולם, ודוק.

בכל פעם מחדש כאלו לא התחלנו עדין מעולם לעבדך, בפרט קטני ערך כמונו אשר באמת לא התחלתי עדין שום התחלה אמיתית בעבודתך.

וַיֵּשׁ נאפלו בעת שתזכנו לעבד אותך באמת כראוי, תזכנו תמיד להתחיל בכל פעם מחדש, ונזכה לחדש כנשר נעורינו בתורתך ובעבודתך הקדושה, ולא נפול חס ושלום לזקנה ותשות כח כלל, רק בכל יום ויום יהיו מצותיך ועבודתך בעינינו כחדשים.

וַיֵּשׁ ואזכרה להיות עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אבינו שבשמים. "אל תשליכני לעת זקנה ככלות כחי אל תעזבני". ויקים בנו מקרא שכתוב, וקני ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ס"ב)

יראה ועבודה. יג

עקר כל הדברים הם ההתחלה. כי כל התחלות קשות, מחמת שיוצא מהפך אל הפך, אבל אחר ההתחלה הוא ויבנס מעט בהרגל ואין קשה עליו כל-כך. ועל-כן העבודה והיראה של האדם בכל יום הוא כפי ההתחלה, כי בכל יום צריך לחזר לאחוריו לקבל כח מההתחלה, שאז היה קשה עליו ביותר כנ"ל, על-כן צריכין להתחיל בכל פעם מחדש.

וכן כשבא אצל הצדיק, צריך שיבוא בכל פעם מחדש, כאלו לא היה עדין אצל הצדיק כלל ועכשו הוא בא מחדש, לא כמו שמכבד היה אצל הצדיק, כי צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי פן ואולי לא היה התחלתו כראוי, ואם-כן גם כל עבודתו אינה בשלמות כראוי, כי הכל כפי ההתחלה כנ"ל.

על-כן צריך להתחזק לעורר לבו להתחיל בכל פעם מחדש בכח התלהבות גדול ובהתגברות חדש לעבודתו יתברך, כאלו לא התחיל עדין מעולם, כדי שתהיה עבודתו כראוי כפי כח ההתחלה כנ"ל, וכן בכל פעם צריך לחשוש חששא זאת, פן לא התחיל עדין כראוי, ויתגבר להתחיל מעתה מחדש ולבוא אל הצדיק, וכן בכל פעם וכן"ל (לקוטי מוהר"ן - סימן ס"ב).

וַיֵּשׁ ותעזרנו לעסוק תמיד בעבודתך ובתורתך הקדושה באמת ובלב שלם. ונזכה שתהיה עבודתך אצלנו חדשה בכל יום ויום, ונתחיל

